

de Dan Popa

Jurământul

Noe se ridică din asternutul lui, furios. Era noapte, iar fii săi dormeau. Corabia plutea atât de liniștită, ca și când n-ar fi știut în ce primejdie se aflau toți cei din ea. Ultimii supraviețuitori. Călcând ușor, Noe trecu pe la țarcul caprelor. Îi dădu uneia de mâncare, iar pe cealaltă o lovi cu piciorul. Se comporta ca un samarinean și vameș la un loc, chiar dacă Noe nu avea de unde ști asta..... "Doamne, se gândi el... ce ai avut cu mine? Eram bogat. Îți aduceam ofrande din toate câte le câștigam. Toți mă știau drept cel mai bun comerciant din cetate. Acum, că sunt singur, cu cine, Doamne iartă-mă, să mai fac afaceri? De mântuit lumea îmi arde mie? De ce nu ai lăsat și pe ceilalți să trăiască?" Închise țarcul caprelor și trecu la cel al câinilor. Cum ajunsese acolo, își dădu una peste frunte. "Tâmpit m-ai făcut, Doamne... Unul din câini e cel pe care l-am castrat aseară... Ce-o să mă fac acum.....? M-ai grabit, că vezi Doamne, o să piară toți, și uite ce am facut.... așa îți convine? " De nervi, îl lovi pe cel castrat cu piciorul. Ăla începu să schelălăie. Imediat, Sem se trezi. "Ai pățit ceva, tată?" Da, mă, dar nu-i treaba ta! Dormi mai departe, îi răspunse Noe... Mai bine mă omorai pe mine, Doamne... Mă omorai și gata. Acum trebuie s-o iau de la zero. Și nu e corect. Iartă-mă, dar nu e corect! Lameh, taică-meu se odihnește bine mersi. Iar eu să încep acum, la vârsta mea, să îmi fac un rost? Ești absurd! Mi-ai împuiat capul cu toate datele alea tehnice despre dimensiunea Arcăi..... deși ți-am spus că nu mă pricep. Am dus toate schițele la Enoh, să o construiască el. Știi ce suspicios m-a privit? Că ce vreau să fac cu arca?... Că dacă știu de vreun potop?... Abia după ce a construit-o, i-am spus adevărul. M-a rugat să îl iau cu mine. Altfel, mă amenințase că își construiește una identică pe care să o vândă celor care vor să se salveze. A trebuit să-l omor, nu aveam încotro... Pe urmă, când a aflat nevastă-sa cine l-a omorât, am îmbătat-o și pe aia... ce noapte am tras, Doamne... Trebuia să mă comport ca un bărbat, nu?" Ajunse la cușca porumbeilor... Unul, mai al Dracului, îi tot lovea pe ceilalți cu ciocul. Furios, Noe îl scoase din cușca și îl arunca în aer. "Fugi naibii și mori tu, decât să mi-i omori pe ceilalți!, îi strigă. De patruzeci de zile suntem pe corabia asta. Dacă ești atât de bun, de ce ne chinui atît? De ce nu i-ai omorât pur și simplu pe restul, iar pe noi să ne lași în viață? Ce nevoie era de tot scenariul asta cu Arca?" Noe se opri, căci auzise un fâlfâit. Porumbelul pe care îl aruncase, se întorsese.. Îl prinse, și îl aruncă mai cu putere. "Aici

nu mai ai ce căuta!",îi strigă. După câteva minute, porumbelul reveni iar."Dacă mai vii, îți sucesc gâtul", urla Noe, furios..... Trecu la alt țarc, cel al vitelor.Dormeau. Noe își dădu cămașa jos. Îi era teribil de cald. O noapte ca aceea nu mai trăise demult. Practic, de când își falimentase asociatul în afaceri. Exact aceeași părere de rău, combinată cu un fel de speranță indefinită..... "De ce tocmai eu? Erau alții, mai virtuoși decât mine...Oricum, pentru tot ce ai făcut o să ai de pățimit! Neamurile mele te vor huli, te vor umili, iar dacă vreodată vei avea curajul să te arăți printre ele, te vom omorâ cum știm noi mai sadic!" În clipa aceea se întoarse iritat. Iar venise porumbelul.Doar că, de data asta, în cioc purta ceva. Noe privi mai atent. Era o rămurea de măslin. Abia atunci, își aminti Visul.....